

Vrienden van Hospice Dronten ontving vrijdag 28 april een cheque van 20.000 euro uit handen van Tafelronde 168 Lelystad.

Facts & Figures

Gedurende het eerste kwartaal van 2023 hebben we in het hospice 14 nieuwe gasten mogen verwelkomen. De vier gastenkamers zijn gedurende deze periode in totaal 234 dagen bezet geweest.

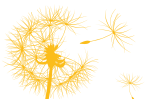
Op 1 januari zijn we gestart met 105 vrijwilligers. Gedurende dit kwartaal is er weer een nieuwe groep van 6 aspirant-vrijwilligers gestart. Er zijn 2 vrijwilligers gestopt, dus dat brengt het aantal vrijwilligers per 31 maart op 109.

Below Zero brengt maar liefst 20.000 euro op voor Hospice Dronten!

DRONTEN - Hospice Dronten ontving vrijdag 28 april een cheque van € 20.000,- uit handen van Tafelronde 168 Lelystad. Het bedrag is het resultaat van de drukbezochte en succesvolle editie van Below Zero. Dit evenement vond 15 april plaats in De Meerpaal in Dronten.

Tafelronde 168 Lelystad, dat het evenement organiseerde, is heel blij met de opbrengst. Het succes is mede te danken aan de vele vrijwilligers, sponsors en bezoekers die zich hebben ingezet voor dit goede doel.

De Tafelronde 168 Lelystad is een serviceclub dat zich inzet voor verschillende goede doelen en initiatieven in de regio. Het Below Zero evenement is een van de hoogtepunten van het jaar en wordt jaarlijks georganiseerd om geld op te halen voor een lokaal goed doel. Dit jaar viel de keuze op Hospice Dronten.

Activiteiten in en rond het hospice

Ook dit voorjaar hebben we een wervingscampagne gehouden voor nieuwe vrijwilligers. Omdat we elk jaar een natuurlijk verloop hebben, leiden we twee keer per jaar een nieuwe groep op om ons vrijwilligersbestand op peil te houden. Dit heeft geleid tot aanname van zes aspiranten die inmiddels opgeleid zijn door onze ervaren trainer. Op dit moment worden ze ingewerkt binnen het hospice door onze inwerkbegeleiders.

In januari hebben we een scholing verplaatsingstechnieken georganiseerd voor onze vrijwilligers. De vrijwilligers hebben les gehad in hoe een gast op een goede manier verplaatst kan worden. Onze vrijwilligers hebben niet altijd een zorgachtergrond en deze scholing helpt om op deskundige wijze op de werkvloer hun werk te doen. We hebben dit jaar bezoek gehad van het VWS en de VPTZ. VPTZ Nederland vindt het belangrijk dat ambtenaren kennismaken met de praktijk van het werk van onze leden. Omdat recent een viertal nieuwe ambtenaren is gestart bij het ministerie van VWS op het onderwerp palliatieve zorg hebben ze een bezoek gebracht aan ons hospice. Hospice Dronten (ook als organisatie die thuisinzetten biedt) heeft de ambtenaren begin maart een mooi beeld gegeven van hun werk.

Dit voorjaar mochten wij als hospice een exemplaar van het nieuwe boek 'Leven toevoegen aan de dagen' van Sander de Hosson ontvangen dankzij het fonds 'Astrid maakt het mogelijk'. Dit boek gaat over diverse zaken rondom het sterven, van slecht nieuwsgesprek tot laatste adem en rouw tot hoe een stervensproces verloopt. "Uit allerlei studies blijkt dat patiënten die hoogwaardige palliatieve zorg krijgen langer leven, met behoud van kwaliteit. Zo worden er zowel dagen aan hun leven toegevoegd als leven aan hun dagen". Tijdens de rustige uren kunnen vrijwilligers in dit boek lezen en kennis opdoen rondom het verlenen van palliatieve zorg en dit levert een bijdrage aan het leveren van goede zorg binnen het hospice. Daarnaast was het verzoek om een foto te maken van het boek en ons team en dit te delen in de diverse media. Als dank doen we dit uiteraard graag.

Huis van rust

door Bart van der Wal

Mijn vrouw Carmelita is vrijwillige zorgcoördinator bij het hospice in Dronten. Zo af en toe mag ik als (hobby) schrijver het gesprek aangaan met gasten, familieleden en vrijwilligers. De gesprekken die ik voer schrijf ik op en het hospice kan deze benutten op de website en binnen haar nieuwsbrief. In de regel bedenk ik tevoren waar ik het over wil hebben en welke onderwerpen de revue idealiter gaan passeren. Met die insteek vertrok ik naar mevrouw De Vries en haar zoon Jan wiens man en vader te gast was in het hospice en daar overleed. Omdat het voor beiden prettig en ook laagdrempelig bleek om niet alleen mij en ook een bekend gezicht te treffen, ging mijn eega mee naar dit gesprek. Mijn voorbereiding tot dit gesprek bleek onnodig...

Omdat de toezegging tot medewerking aan dit gesprek langer geleden was vroeg Jan zich tevoren af of de herinnering aan de periode in het hospice er nog wel in voldoende mate zou zijn. Jan: tegen Carmelita: 'Ik moet eerlijk zijn, we geven elkaar nu net de hand en het verhaal is weer terug.' Mevrouw De Vries: 'Precies! Ik zag je nu net weer voor het eerst na lange tijd en het was er weer!' Carmelita: 'In maar twee dagen tijd hebben jullie als familie indruk gemaakt op onze hospice medewerkers. Jullie waren vooral heel erg open naar ons en lieten ons voelbaar toe, wij hebben dat omarmt, er was een automatische klik.' Mevrouw De Vries en Jan beamen dit.

Terug in de tijd en de aandacht geheel bij wijlen haar man geeft mevrouw De Vries aan dat meneer 89 jaar oud was, het echtpaar mocht maar liefst 65 huwelijksjaren meemaken en deze ook nog samen met de familie vieren. Vol trots geeft mevrouw aan dat zij veel kleinkinderen en achterkleinkinderen hebben en er dankbaarheid is voor alle zegeningen die het leven hen heeft gegeven. Mevrouw De Vries vervolgt: 'Mijn man was doodziek en kwam per ambulance aan bij het hospice, hoe kort ook had de reis er flink bij hem ingehakt. Gelukkig ving de aanwezige verpleegkundige hem goed op en had deze ook direct in de gaten dat mijn man veel pijn had, bij aanraking kermde hij hoorbaar. Er werd in het hospice morphine toegediend, dat wilde mijn man eerder niet, nu was het noodzaak.' Nu zichtbaar geëmotioneerd: 'Na die tijd kregen we veel kaarten van heel veel mensen, het is fijn dat mensen zich zo inleven'.

Na een korte stilte: 'Als ik terugkijk op het ziekteproces van mijn man dan lijkt het erop dat ik in een soort roes leefde. In het ziekenhuis was het elke dag anders, het ene nare bericht na het andere stapelde zich op. Ik ben in die periode ook graag alleen geweest, natuurlijk ben ik ook graag met familie om mij heen, dat is eigen. Die roes waar ik toch ergens in zat betekent ook dat alles nu nog langzaam aan het indalen is.

Het was een zware periode en hoewel het geleidelijk aan beter gaat heb ik nog vaak moeilijke momenten. Carmelita knikt begrijpend: 'Dat is logisch en begrijpelijk.' Jan heeft een broer, beider zoons met aanhang hebben gezamenlijk nog een uitje gehad met pa en ma De Vries. Jan: 'Op enig moment zijn wij met zijn zessen nog naar het hotel in Limburg geweest waar mijn ouders al jarenlang graag kwamen. Op een donderdag kwamen we terug en mijn vader voelde zelf dat het niet goed was. Hij gaf nog aan dat wat er ook met hem zou gebeuren wij als familie goed moesten zorgen voor onze moeder. Wij konden dit op dat moment helemaal nog niet duiden. Niet veel later moest mijn vader naar de dokter en vervolgens naar de uroloog, kort daarna kregen we te horen dat het niet goed was en dat er niets meer aan te doen was. Wij waren als familie in die rijdende trein gestapt en mijn vader had al direct als eerste door wat het eind-

station zou zijn.' Mevrouw De Vries: 'Op een gegeven moment moest Klaas, mijn andere zoon, bij hem komen, die zat toen in Frankrijk. Vervolgens moesten alle kleinkinderen komen om afscheid van hem te nemen, ieder apart met hun vrouw. Mijn man voelde alles aan en wist het precies, bij mij wilde het toen nog helemaal niet dagen, het ging ook allemaal zo snel.' Jan: 'wij moesten ook constant een soort van bijschakelen, het was niet te bevatten. Als directe omstanders grepen wij ons vast aan alles wat maar een beetje hoop gaf.' Mevrouw De Vries aanvullend: 'Zo gaf de uroloog in het begin aan dat de hoge leeftijd van mijn man ervoor zou kunnen zorgen dat het ziekteproces wellicht niet zo snel zou gaan, mijn man wist beter. Niet veel later was de hoop ook bij de artsen vervlogen.' Jan: 'Toen hoorden we van het hospice in Dronten, voor ons een heel andere wereld op het wat wij noemen 'het nieuwe land'. Voor ons voelde dat koud en ver weg, het zei ons niets. Carmelita: 'Ik kan mij voorstellen dat een hospice een bestemming is die voor jullie een zekere lading dekt?' Jan: 'Om in de beeldspraak van de trein te blijven is het hospice wel echt het laatste station. Het begrip hospice ken je natuurlijk wel, maar het is gevoelsmatig ver weg, dit overkomt altijd anderen, is de onbewuste gedachte. Ineens is dat dan toch dichtbij. Op de dag van transport van mijn vader naar het hospice waren mijn moeder en ik er als eerste. Mijn broer ging met pa mee in de ambulance. Dit heeft mijn vader zoveel energie gekost dat hij zijn ogen niet meer open heeft gehad, daarover heb ik mij verwondert. Mevrouw De Vries: 'Zijn ogen waren dicht, maar bij bewustzijn was mijn man zeker, hij hoorde alles. Niet lang hiervoor liep mijn man dagelijks vier a vijf kilometer met de wandelstok, dat maakt het ook onbegrijpelijk. Wat fijn was in het hospice was dat ik de tweede avond bij mijn man op de slaapkamer mocht slapen!' Jan: 'Dat was een gouden greep.' Mevrouw De Vries vervolgt: 'De tweede en laatste avond in het hospice heeft mijn man mij met zijn laatste kracht omhelsd, wij waren hier enorm verwonderd over, hij kon eigenlijk niets meer.' Een klager was meneer De Vries beslist niet, uit het hele verhaal van deze beiden blijkt dit heel duidelijk. Mevrouw De Vries: 'Mijn man heeft eenmaal gezegd dat hij hoopte dat het niet te lang zou duren, dat is ook uitgekomen. Eigenlijk is alles wat mijn man dacht uitgekomen.'

Omdat vooral mevrouw De Vries ons als vanzelf veel verteld ben ik vooral een bescheiden luisteraar die dit indrukwekkende verhaal aanhoort. Op dit punt in het gesprek aangekomen geef ik aan dat ik onder de indruk ben van meneer, het lijkt mij een bijzonder sterk mens te zijn geweest. Mevrouw De Vries en Jan beamen dit. We zijn allemaal even stil. Spontaan uit mevrouw dat zij heel blij was en is met het hospice: 'Het was een kort verblijf, aan het hospice heb ik alleen maar goede herinneringen, het was zwaar maar het was allemaal goed, ik was heel blij met jullie. Er was een

verpleegkundige die ik toch wil noemen, samen met haar heb ik mijn man op het laatst verzorgd, zij was voor mij echt een gouden meid! We hebben met een medewerkster zelfs kerkelijke liederen gezongen, ook dat was voor ons heel fijn.' Jan: 'Soms lijkt het wel of er gebeurtenissen worden geleid. Wij noemen de band met het hospice een familieband, wij snappen zelf niet hoe het kan dat dit gevoel is ontstaan in twee dagen tijd, evengoed is dit zeker wel het geval. Op het moment dat je iemand nodig hebt in het hospice dan is men er ook, dat is ook het mooie, de mensen binnen het hospice dringen zich niet op en zijn er als je ze nodig hebt.' Mevrouw De Vries geeft aan dat zij zich in het algemeen niet zo makkelijk gevoelsmatig geeft aan andere mensen en dat dit bij het hospice toch echt gebeurd is.

We moeten allemaal lachen, op de één of andere manier zorgt dit deel van het indrukwekkende en emotionele verhaal rond alle belevenissen voor een stukje ontspanning bij ieder van ons. Jan: 'Bij het intakegesprek ging er direct al veel rust vanuit, het stelde ons op het gemak en gaf ons direct rust. Tot aan het afscheid voelden wij die rust en ook de warmte die uitging van de mensen binnen het hospice. Vooral die rust staat ons bij. Frappant is dat mijn broer in de ambulance tegen mijn vader heeft gezegd dat hij onderweg was naar een huis van rust, hij heeft niets te veel gezegd. Voor ons is dat de kern, het hospice in Dronten is een huis van rust. Carmelita: 'Is het toch ook zwaar voor u de dingen nu al pratende wijs weer opnieuw te beleven? Mevrouw De Vries: 'Ik vind het fijn dit te vertellen en dit weer even kwijt te kunnen, bovendien doe ik dit graag, ik heb nu toch echt iets blijvends met het hospice.

Bart van der Wal.

De naam van de familie is gefingeerd.

Doneren

Mocht u Hospice Dronten (nogmaals) willen steunen, dan kan dat door een bedrag te doneren op:

- IBAN NL77 RABO 0119 7726 20
- t.n.v. Stichting Vrienden van Hospice Dronten.

Doneren kan ook door de QR-code te scannen of door er op te klikken.

